

Sygn. akt II Ka 6/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

9 marca 2023r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: p.o. sekr. sąd. Sylwia Ławniczak

przy udziale Ewy Sypniewskiej -Sojki Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Słupcy

po rozpoznaniu 24 lutego 2023r.

sprawy **K. P.**

oskarżonego z art.54§1k.k.s. w zw. z art.37§1pkt1k.k.s. i innych

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z 21 października 2022r., sygn. akt II K 237/22

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 6/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.1.1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kole z dnia 21 października 2022 r., sygn. akt II K237/22.

0.1.1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.1.1.3. Granice zaskarżenia**0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1.2.1. Ustalenie faktów

0.1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.1.2.2. Ocena dowodów

0.1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1.rażące naruszenie przepisów postępowania w zakresie mającym wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 4,5,7,92,366 § 1 , 410 i art. 424 k.p.k. przez niewypełnienie obowiązków przewodniczącego w zakresie wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, szczególnie tych które przemawiały na korzyść oskarżonego, nierozważeniu wiarygodności i mocy dowodowej zeznań świadka R. D., przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i naruszenia zasad prawidłowego rozumowania w ocenie wyjaśnień oskarżonego skutkujące także niewypełnieniem wymogów przepisu art. 424 k.p.k., które to uchybienia miały wpływ na treść orzeczenie przez to, że zostały one oparte na niewłaściwej ocenie stanu faktycznego sprawy;</p> <p>2.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść rozstrzygnięcia przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. P. dokonał czynów mu zarzucanych wyczerpujących dyspozycję art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks oraz art. 12a ust. 2 ustawy z dnia 02.03.2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2352 ze zm.);</p> <p>3.rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>oraz art. 12a ust. 1 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych poprzez niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona określone we wskazanych przepisach i przyjęcie na tej podstawie, że wskazane przepisy znajdują zastosowanie w stosunku do oskarżonego.</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja okazała się bezzasadna.</p> <p>Wbrew stanowisku obrony, Sąd odwoławczy w toku kontroli apelacyjnej nie dopatrył się uchybień w ocenie dowodów, którą przeprowadził Sąd I instancji. Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.</p> <p>Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy nie uchybił dyrektywie postępowania wyrażonej w art. 410 k.p.k. Zgodnie bowiem z treścią tego przepisu podstawę wyroku stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku</p>		

rozprawy sądowej, a zatem sąd zobligowany jest do uwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności, zaś pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy stanowi oczywistą obrazę tego przepisu (por. OSN PG 1977, nr 7-8, poz. 62). Podkreślić należy, że Sąd I instancji rzetelnie przedstawił dowody zebrane w toku przewodu sądowego i w swych rozważaniach nie pominął jakichkolwiek dowodów istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Ponadto w uzasadnieniu swego stanowiska wskazał, jakie fakty uznał za ustalone, na czym opierał poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie wyprowadził z dokonanych ustaleń prawidłowe - zdaniem Sądu Okręgowego - wnioski w zakresie winy oskarżonego w popełnieniu przypisanego mu czynu. Zważyć także należy, iż skarżący nie wskazał na czym konkretnie naruszenie art. 410 k.p.k. w niniejszej sprawie miałyby polegać, zaś dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego utwierdziła sąd odwoławczy w przekonaniu, iż zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w pełni realizuje zasadę zawartą w tym przepisie.

Odpierając kolejny zarzut podniesiony w apelacji, tj. obrazy art. 5 k.p.k., należy stwierdzić, że nie można zasadnie go stawiać, podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie została naruszona zasada in dubio pro reo, nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości, które zgłasza strona, a jedynie to,

czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i czy wobec braku możliwości ich usunięcia, rozstrzygnął je na niekorzyść danego oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku, gdy pewne ustalenia faktyczne, zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też na przykład dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, czy też zeznaniom tego lub innego świadka, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub też ewentualnie przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen (v. wyrok SN z dn. 14 maja 1999 r., IV KKN 714/98, Prok. i Pr. 2000/4/8, wyrok SN z dn. 11.10.2002, V KKN 251/01, Prok. i Pr. 2003/11/5).

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznał, że brak jest w realiach niniejszej sprawy "nie dających się usunąć wątpliwości" w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu i w oparciu o tę właśnie ocenę poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wykazał w niewątpliwy sposób winę K. P..

Sąd odwoławczy nie dopatrył się podstaw do stwierdzenia naruszenia sformułowanej w art. 4 k.p.k. zasady obiektywizmu, bowiem Sąd

Rejonowy zgodnie z jej wymogami zbadał i uwzględnił okoliczności bez kierunkowego (pozytywnego lub negatywnego) nastawienia do sprawy, zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Zarzut obrazy powołanego przepisu jest niezasadny również z tego powodu, że podstawy stawianych zarzutów nie mogą stanowić przepisy postępowania o charakterze ogólnym, które wyznaczają ogólne zasady postępowania karnego. Taki zaś charakter ma powołany w apelacjach przepis art. 4 k.p.k. formułujący zasadę obiektywizmu. W uzasadnieniu takiego stanowiska wystarczy odwołać się chociażby do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., V KK 131/06 (OSNKW 2007, Nr 1, poz. 9).

Wbrew twierdzeniom autora apelacji Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy art. 92 k.p.k.. Należy stwierdzić, że przepisy art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k. mają tożsamy zakres znaczeniowy i pierwszy z nich dotyczy spraw rozstrzyganych na posiedzeniu a zatem w przedmiotowej sprawie, w której wydany został wyrok po przeprowadzeniu rozprawy art. 92 k.p.k. nie miał w ogóle zastosowania i z tego też względu nie mogło dojść do jego naruszenia.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisu art. 366 k.p.k. wskazać należy, iż Sąd I instancji przeprowadził wszystkie niezbędne dla rozstrzygnięcia sprawy czynności dowodowe. Szczegółowo wskazane i omówione przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dowody pozwoliły mu na ustalenie stanu faktycznego, który nie budzi żadnych wątpliwości i znajduje pełne oparcie w materiale

dowodowym sprawy. Pamiętać przy tym należy, że obowiązek nałożony na przewodniczącego rozprawy w ramach art. 366 § 1 k.p.k. obejmuje tylko wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy. Oczywiście kwestia, jakie okoliczności są "istotne", jest ocenna, jednakże ewentualne naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. musi być oceniane przez pryzmat realizacji zasady prawdy materialnej, a więc poprzez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. Generalnie należy przyjąć, że tak sformułowany zarzut apelacyjny stanowi jedynie nieskuteczną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Całkowicie bezzasadny jest zarzut naruszenia przez sąd I instancji przepisów art. 424 k.p.k. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku określa bowiem wystarczająco dowodowe podstawy ustaleń faktycznych. Zgodnie bowiem z przepisem art. 424 § 1 k.p.k. uzasadnienie powinno zawierać zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku. Wskazanie w uzasadnieniu dowodów, będących podstawą ustaleń faktycznych przez zbiorcze określenie materiału przyjętego do rekonstrukcji stanu sprawy wypełnia więc wymóg powyższego przepisu. Sformułowanie, zawarte w art. 424 § 1 k.p.k. nakazuje takie sporządzenie pisemnych motywów wyroku, w którym pomiędzy poszczególnymi ich częściami istnieć będzie ścisły związek logiczny. Determinuje to ocenę uzasadnienia wyroku w jego całokształcie, a zatem nie sposób -

weryfikując poprawność motywów
- koncentrować się wyłącznie na wskazaniu podstaw kolejnych ustaleń faktycznych, w oderwaniu od rozważań na temat wiarygodności konkretnych dowodów. Rozważania Sądu I instancji przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazują jasno przesłanki ustalenia poszczególnych faktów za udowodnione i motywy przyjętego rozstrzygnięcia.

W szczególności niezasadny okazał się zarzut nieprawidłowej oceny zeznań świadka R. D., bowiem wbrew stanowisku obrony zeznania te zostały ocenione przez Sąd w sposób pełny i właściwy. Sąd prawidłowo zaznaczył, iż chociaż może budzić pewną wątpliwość okoliczność co do braku wiedzy świadka w zakresie procederu prowadzonego przez oskarżonego na terenie hali należącej do świadka to jednak materiał dowodowy nie dał podstaw do podważenia zeznań świadka w tym zakresie. Nadto niesłuszne jest stanowisko obrony, iż świadek z pewnością miał wiedzę w tym zakresie, bowiem podstawową okolicznością przy zawarciu umowy dzierżawy jest ustalenie sposobu i zakresu przedmiotu dzierżawy. Logicznym i zgodnym z doświadczeniem życiowym jest bowiem fakt, iż skoro oskarżony zawierał przedmiotową umowę dzierżawy celem prowadzenia na hali nielegalnego procederu to nie informował o tym właściciela hali w chwili zawierania umowy, bowiem naraziłby się wówczas nie tylko na odmowę zawarcia umowy, ale również na konsekwencje prawne. Nadto świadek R. D. zeznał, iż nie pytał oskarżonego w jakim celu chce wynająć halę. Również nie ma w tym zakresie jakiegokolwiek

znaczenia okoliczność, iż strony umowy nie sporządziły protokołu zdawczo odbiorczego. Nadto wbrew stanowisku obrony, materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż świadek R. D. czy inna osoba poza oskarżonym miał dostęp do hali po zawarciu umowy dzierżawy z oskarżonym. Świadek R. D. zeznał, iż nie miał dostępu do hali w czasie dzierżawy, ponieważ hala była zamknięta, oskarżony używał w tym celu własnej kłódki. Okoliczność, iż hala była zamknięta została potwierdzona również przez świadków D. K. oraz N. D.. Wbrew stanowisku obrony nie można deprecjonować zeznań świadków tylko z uwagi na fakt, iż są to osoby znajome dla świadka R. D.. W konsekwencji Sąd słusznie uznał za niewiarogodne zeznania świadka P. M., który twierdził iż hala nie była zamykana na kłódkę. Zeznania ww. świadków potwierdza również okoliczność, iż w dniu 13 lipca 2021 r. funkcjonariusze Policji celem otwarcia hali musieli sforsować kłódkę, zabezpieczającą drzwi hali. Z uwagi na powyższe, za jedynie nieudolną linię obrony należy uznać treść wyjaśnień oskarżonego, w których twierdzi, iż „ktoś chce go zrobić”. W tym zakresie należy również zwrócić uwagę, iż sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego są wyjaśnienia oskarżonego, w zakresie w jakim twierdził iż chciał utworzyć na hali salkę do ćwiczeń. Mając na uwadze koszt dzierżawy, który wynosił 5.000 zł miesięcznie wyjaśnienia te jawią się jako całkowicie niewiarygodne, podobnie jak to iż z hali korzystał jedynie w czerwcu, natomiast w lipcu już się tam nie pojawił. Sąd odwoławczy nie dopatrywał się przy tym błędów w ocenie protokołu z oględzin nieruchomości, a obrona

zdaje się dokonywać całkowicie subiektywnej interpretacji i oceny tego dokumentu.

W konsekwencji braku uchybień w zakresie oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, niezasadny okazał się także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji. Wątpliwości nie budzi bowiem fakt, iż w chwili zawierania umowy dzierżawy w hali znajdowały się jedynie pojedyncze stare fotele, regały oraz różne części pojazdów samochodowych, a po zawarciu umowy dzierżawy nikt oprócz oskarżonego nie miał dostępu do hali. Nie budzi zatem wątpliwości, iż to oskarżony na terenie wydzierżawionej hali prowadził nielegalny proceder, polegający na produkcji wyrobów tytoniowych.

Z uwagi na powyższe, kontrola instancyjna doprowadziła Sąd odwoławczy do podzielenia stanowiska Sądu I instancji, iż w sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego czynu, tj. przestępstwa z art. 54 § 1 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 kks oraz art. 12a ust. 1 ustawy o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych. Nie budzi bowiem wątpliwości, iż oskarżony w wynajętej hali skonstruował linię produkcyjną i wytwarzał wyroby tytoniowe, uchylając się od opodatkowania, gdyż nie ujawnił właściwemu organowi przedmiotu opodatkowania.

Niezasadnie obrońca postawił również zarzut naruszenia prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego skoro jednocześnie kwestionował

<p>poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne.</p> <p>Kierunek apelacji obligował Sąd odwoławczy do dokonania kontroli w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary, jednakże nie stwierdził uchybień również w tym zakresie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego K. P. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji, a nie znalazł przy tym uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

0.1.5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1. Wina oskarżonego, wymierzona kara oraz rozstrzygnięcie o przepadku dowodów 0.2. Rzeczowych, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.	
Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo oskarżonego i wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przypisanych mu czynów. Wymierzone przez Sąd I instancji kary jednostkowe oraz kara łączna pozbawienia wolności jest odpowiednia do stopnia winy oskarżonego, a kara grzywny uwzględnia jego możliwość zarobkowe. Wymierzona kara spełni swoje cele kompensacyjne i wychowawcze. Sąd nie dopatrył się uchybień w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach za postępowanie przed Sądem I instancji.	
0.1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.1.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwi ęz le o powodach zmiany	

0.1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.1.5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Sąd odwoławczy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie

odwoławcze, bowiem ich uiszczenie z uwagi na sytuację majątkową byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.

7. PODPIS

Agata Wilczewska

0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K. P.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina oskarżonego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------